

SEBASTIAN
FITZEK

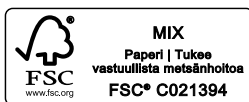

**SOITTO-
LISTA**

BAZAR

SEBASTIAN
FITZEK
SQITTO-
LISTA

SUOMENTANUT JUSSI MOILANEN

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Jussi Moilanen
Alkuteos Playlist

© Copyright © 2021 by Verlagsgruppe Droemer
Knaur GmbH & Co. KG, Munich

The work has been negotiated through AVA international GmbH,
Germany (www.ava-international.de)
www.sebastianfitzek.de

ISBN 978-952-376-606-8

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Taitto Keski-Suomen Sivu Oy
Painettu EU:ssa

Kaikki tässä kirjassa mainitut Felineen soittolistan kappaleet ovat todellisia. Ne on erityisesti sävelletty tätä trilleriä varten. Tarinan innoittamina taiteilijat ovat musiikillaan ja sanoituksillaan vaikuttaneet merkittävästi tämän kirjan juoneen.

*Benille (koskettimet), Jörgille (basso) ja Jacquesille (kitara) –
he, jotka unelmoivat kanssani niin kauan sitten.
Valitettavasti jossain vaiheessa törmäsimme todellisuuteen.
Meidän pitäisi ehdottomasti tavata uudelleen.
Pidetäänkö bänditreeneit?*

1

Kello oli tasan 18.42. Kolme viikkoa, kaksi päivää ja yhdeksän tuntia sen jälkeen, kun hänen tyttärensä oli kadonnut jäljetömiin koulumatkallaan. Ovikello soi kahdesti, ja Thomas Jagow sai tietää, että inhimillinen kauhu ei tunne rajoja. Kohdalo ei ota huomioon sitä, että ihminen luulee olevansa jo päässyt kestävämmän tilanteen ääri rajoille.

”Haloo?”, hän kysyi tyhjiyteen autiossa pihassa. He olivat asuneet Nikolasseen kaupunginosassa kolme vuotta, alueella, joka oli heille liian kallis, mutta heillä oli kuitenkin pieni talo, joka sopi hyvin kolmihenkiselle perheelle. Korkeatasoisten huviloiden välissä harmaa ja litteäkattoinen rakennus seisoi hieman ujonä pellon reunassa, ja varakkaat ostajat olisivat varmasti pyyhkineet sen pois maan päältä rakentaakseen ylellisen uuden talon sille paikalle. Alussa, kun Thomasilla oli vielä toivoa saada ylennys rehtoriksi Grunewaldin yksityislukioon, jossa hän opetti maantiedettä ja fysiikkaa, hekin olivat unelmoineet samasta. Mutta sitten toinen hakija oli saanut paikan, ja siitä lähtien hänen tulonsa olivat pysyneet samana. Yhdessä vaimonsa Emilian sairaanhoitajan palkan kanssa heidän rahansa riittivät juuri ja juuri lainanlyhennyksiin ja sivukuluihin, ja kuun alussa oli vielä tarpeeksi rahaa elämän normaalien tarpeiden tyydyttämiseen. Feline, joka

oli jo viisitoistavuotias, oli perheen suurin rahareikä. Pelkäästään hänen vaatteisiinsa, kenkiinsä ja urheilutarpeisiinsa kulunut rahasumma oli kaksinkertaistunut vuosittain. Kunnes yhtenä päivänä se putosi nollaan.

Thomas ajatteli edelleen, että hän saisi jossain vaiheessa puhelun lunnasvaatimuksineen. Vaikka hän tiesi, kuinka epätodennäköistä se oli. Jagowin perheellä ei ollut mitään, millä maksaa mitään lunnaita. Ei mitään perittyä, ei mitään säästettyä. Se näkyi heistä jo päälle päin. ”Puutarhan kunnosta näkee ihmisten todellisen vaurauden”, hänen äitinsä sanoi, ja jos hän oli oikeassa, Jagowit olivat pummeja, koska he eivät voineet muotoilla puutarhaansa säännöllisesti maisemasuunnittelijoiden avulla luonnon taiteeksi kuten heidän naapurinsa Heussnerit. Heussnerin pensaiden ja buksi-puiden leikkaukset näyttivät siltä kuin ne olisivat tulostettu 3D-tulostimella, kun taas Jagowien lehdet levisivät nurmikolle ja polulle aina talon etuovelle asti, jonka Thomas juuri oli avannut.

Joukko suurempia lehtiä oli kasaantunut ulkona olevaan rappuralliin, joten Thomas melkein käveli tiiliskiven ohi. Vasta kun hän astui askeleen syksyisessä sateessa, joka teki tyypillisestä lokakuun säästä Berliinin ”itsemurhasään”, hän potkaisu punaista kirjan kokoista estettä jalallaan.

Thomas hämmästyi vierasta esinettä. Hän kumartui alas päin ja huomasi siihen kiinnitetyn paperilapun. Teippi ei pysynyt kovin hyvin kiinni huokoisessa kivessä. Seuraava tuulenpuuska olisi todennäköisesti lennättänyt lapun pois, eikä hän silloin olisi koskaan nähnyt viestiä. Käsien kirjoitettu, nuoren tytön käsialalla:

Olen taas täällä, isä.

2

Thomas pysyi polvillaan kiven edessä. Hänen sormensa tärisivät, valtimoissa sykkivä kuumuus kulki hänen ruumiinsa läpi, ikään kuin hän olisi astunut sisään uuniin, ei ulos sade-sään. Mitä tämä tarkoitti? Hän katseli ympärilleen, mutta ei noussut seisomaan. Ketään ei ollut näköpiirissä. Tämän täytyi olla vain yksi naapurilasten julma pila. Lasten, jotka oli ensin kyllästetty perinteisillä uutisjutuilla ja sitten sosiaalisen median kauhistuttavilla yksityiskohdilla Felinen katoamisesta.

Thomas irrotti lapun vapisevin käsin, ja tiilenpala kellahti nurin. Hän käänsi sen ympäri ja löysi toisen, vielä arvoituksellisemman viestin. Se koostui esineestä, pienestä avaimesta, joka muistutti hänestä Emilian matkalaukun avainta. Tämäkin oli kiinnitetty vain pienellä teipinpalalla. Avain melkein putosi Thomasin kädestä, kun hän nosti kiven.

Mitä täällä tapahtuu? Thomas, edelleen polvillaan, kääntyi kohti ovea, jonka tuuli oli aukaissut kaukana hänen takanaan. Hän mietti, pitäisikö hänen kutsua Emilia luokseen. Hänen vaimonsa oli juuri ottanut iltalääkkeensä, joihin kuului yleensä myös yksi myöhäinen pilleri, todennäköisesti puolenyön jälkeen. Onneksi hän nukkuisi edes jonkin verran, ennen kuin huoli Felinestä herättäisi hänet ja vapauttaisi hänet jälleen kauheaan epävarmuuden päivään.

Thomas päätti selvittää asiaa toistaiseksi yksin. Hän oli varma, että hän kohtaisi portin takana nauravia alakoululaislapsia, jotka juoksisivat pois, jos hän yrittäisi puhua heidän kanssaan.

Puutarhapolku suuntasi loivasti alamäkeen. Korkeat iki-vihreät pensasaidat peittivät näkymän jalkakäytävälle. Rapis-tunut puuportti oli normaalisti suljettu, mutta nyt se liikkui ja narisi tuulen vaikutuksesta. Thomasin nivelet raksahivat, kun hän nousi seisomaan ja huomasi nuolet. Kolme kappaletta, noin kymmenen senttimetriä pitkä, yksi niistä melkein täysin lehtien peitossa. Ne oli piirretty punaisella liidulla pihakiville ja ne osoittivat porttia kohti.

Jonkinlaiset opasteet? Äsken noussut tunnekuuhu oli lieventynyt, ja nyt kylmyys ja kosteus purivat Thomasin ohuen vaatetuksen läpi, kun hän seurasi nuolia. Hän ei olisi välittänyt käyttää päivästä toiseen samoja chino-housuja ja pitkähihaista poolopaitaa kuin Felinen katoamispäivänä. Thomasilta vaati valtavasti voimia huolehtia ulkonäöstään aikana, jolloin ulkonäkö ei enää merkinnyt hänelle mitään. Mutta hän ei voinut antaa itsensä näyttää hoitamattomalta, ja tummat kiharat hiukset seisoivat nyt hallitsemattomina hänen päässään. Ei, kun ihmiset tarkkailivat häntä suurennuslasilla, jonka media tarjosi sensaatiohakuisille käyttäjilleen. He kommentoivat häntä negatiivisesti, jos hän antaisi itsensä rupsahtaa. Toisaalta myös arvostelisivat häntä, jos hän kävelisi ympäriinsä kuin sliipattu malli hienossa puvussa. Siksi hän valitsi mahdollisimman yksinkertaisen, mutta hoidetun asun aina kun astui ulos. Sininen paita, mustat farkut.

Päivästä päivään.

Felinen katoamisesta lähtien.

Jos se edes oli sellainen.

Toivottavasti.

Thomas avasi puutarhaportin ja astui autiolla jalkakäytävälle. Hän seisoj pelkissä tossuissa, jotka hän oli vetäissyt jalkaan, kun ovikello oli soinut odottamatta. Hänen sukkansa näyttivät imevän kosteuden, joka tunkeutui voimalla huopapohjien läpi. Hän tunsj itsensä kuumeiseksi, ikään kuin olisi jo vilustunut, mikä saattoi johtua myös surrealistisesta tilanteesta, johon hän oli nyt joutunut. Hän melkein liukastui pudonneisiin kastanjankuoriin.

Päällystetty katu oli niin leveä, että autot olisi voitu pysäköidä mukavasti molemmin puolin, mutta jotkut talonmistaajat olivat sopineet pysäköimisestä vain yhdelle puolelle katuä. Tarkalleen ottaen juuri sille puolelle, joka oli heidän huviloitansa vastapäätä. Vaikka tällaista epävirallista sääntöä ei olisi ollutkaan, Thomas olisi kyllä huomannut pakettiauton, joka oli pysäköity naapuruston etiketin vastaisesti noin kahden metrin päähän väärälle puolelle katuä.

Se oli harmaa tai valkoinen, mutta paksun likakerroksen vuoksi sitä ei voinut sanoa varmaksi. Auton takaluukku oli kuin puutarhaportti: se ei ollut lukittu, vaan auki. Vain kapea rako, mutta yhtä selvästi nähtävissä kuin se, että auton rekisterkilpi puuttui.

”Haloo?” Thomas huudahti uudelleen ja täysin turhaan. Ikään kuin joku, joka oli vaivautunut suunnittelemaan tämän oudon näytelmän tuntemattomasta syystä vain hyppäisi esiin puun takaa pyydetessä. Thomas juoksi auton luo ja kiersi sen ensin ympäri. Sitten hän kurkisti ohjaamoon. Kukaan ei istunut ratin takana. Päätäväisesti hän avasi takaluukun. Hän piti vasemman kyynärpänsä puolustusasennossa

päänsä edessä siltä varalta, että joku hyökkäisi hänen kimp-
puunsa ja alkaisi heti lyödä häntä. Mutta ne eivät olleet nyr-
kit, jotka satuttivat häntä. Vaan yksi sana, joka osui häneen ja
sai hänet horjumaan, ikään kuin maa olisi avautunut hänen
allaan: ”Isä?”

3

Hän ei voinut uskoa sitä. Pelkäsi hallusinoivansa. Mutta se oli todellakin hänen tyttärensä ääni. Ja myös hahmo, joka istui pimeydessä pakettiauton oikeassa takakulmassa, muistutti Felineä. Hoikka, hänen ikäisekseen normaali 165-senttinen. Olkapäille yltävät hiukset, jotka peittivät tytön kasvot. ”Feline?”

”Isi?”

Voi hyvä jumala.

”Feline, oletko se todella sinä?”

Hetken aikaa he puhuivat toistensa päälle adrenaliinin vuoksi. Ja vaikka Thomas oli jo tunnistanut tyttärensä selvästi, hän ei voinut uskoa sitä. Hän tunsi olevansa kuin kuumuudessa. *Älä herätä minua. Ole kiltti ja anna minun halata Felineä kohta*, hän ajatteli astuessaan autoon.

Sisällä autossa ei ollut valoa, pakettiauto oli pysäköity kahden katulampun hämyisään väliin. Vain heikko valaistus löysi tiensä sisään autoon, joka haisi pölyltä, työkaluilta ja kauhulta. Thomas löi polvensa astuessaan sisään, mutta kipu oli mitätön verrattuna onnen tunteeseen, kun hän halasi tytärtään. Viisitoistavuotiasta, joka tuoksui edelleen pelolta ja epätoivoilta.

Tyttö tuntui yhä samalta kuin hänen lapsensa, jopa karhean kangaspaidan läpi. Hänen ääriiviivansa sopivat yhä

paremmin ääneen, jota hän oli kaivannut niin kauan ja jota hän syvimällä sisimmässään uskoi, ettei enää koskaan saisi kuulla. Feline!

”Isä, irrota minut, ole kiltti.”

Hän piti rakasta lastaan lujasti sylissään, hengitti samassa tahdissa tämän kanssa, oli niin naulittu tähän hetkeen, että tarvitsi hetken ymmärtääkseen, mitä halusi sanoa tälle.

”Irrota?”

Vasta nyt hän ymmärsi, miksi hänen halaukseensa oli vastattu vain yhdellä kädellä. Tytön oikea käsi oli kahlittu. Käsi-varsi osoitti ylöspäin. Hän kuuli metallisen helähdyksen, kun tyttö liikutti kättään.

Käsiraudat.

Ilmeisesti hänet oli kahlittu metallirakenteeseen paketti-auton sisäkatossa. Hän roikkui kiinni pienessä mutta sitkeässä putkessa.

Käsiraudat?

Yhtäkkiä Thomas ymmärsi, mihin hän voisi käyttää avainta, jonka hän oli löytänyt tiiliskiven alta. Hän oli laittanut sen pieneen taskuun, joka koristi lähes jokaisten farkkujen etupuolta ilmeisesti pelkästään esteettisistä syistä. Avain näytti sopivalta, kuten hän huomasi, kun oli kaivanut sen esiin tunnottomin sormin ja asettanut sen käsirautojen lukkoon ikuisuudelta tuntuneen hetken jälkeen.

”Kiirehdi, isä! Olen niin peloissani!”

”Kaikki tulee olemaan hyvin, kultaseni. Kaikki tulee olemaan hyvin.”

Juuri kun hän aikoi kääntää avainta, surumielinen laulu alkoi. Thomasin sydän tuntui siltä, kuin se haluaisi puskea ulos hänen rinnastaan yhdellä iskulla, ja hän pudotti avaimen

hämmennyksissään. ”Voi ei, anteeksi”, hän mutisi, ja hänen sanansa hukkuivat sekä Felinen nyhkytyksen että musiikin alle, jonka Thomas tunnisti kännykän soittoääneksi vasta nyt, kun hän poimi vilkkuvan puhelimen auton lattialta.

”Sattuu niin paljon, että meistä ei jää mitään jäljelle niin pitkän ajan jälkeen”, hän kuuli hyvin surullisesti laulavan miehen värisevän äänen. Kännykän näytöllä luki käsky: TEE SE NYT, THOMAS!

Mitä täällä tapahtuu? Thomas pohti, voisiko hän jättää puhelun huomiotta. Hän halusi löytää avaimen pakettiauton lattialta, vapauttaa Felinen ja viedä hänet takaisin paikkaan, jossa he olivat kerran olleet onnellisia.

Kaikki hänessä pyysi huutaen, että hän vain sivuuttaisi puhelun ja sydäntäsärkevän musiikin, paitsi yksi ainoa, läpitunkeva sisäinen ääni, joka muistutti häntä ilmeisestä asiasta: Joku, joka näkee niin paljon vaivaa ja asettelee lappuja, kiviä, avaimia ja liitupiirroksia paikalleen tuolla tavalla, ei anna sinun vain karata!

TEE SE NYT, THOMAS!

Ja siksi hän noudatti tätä ohjetta. Ja teki siten elämänsä suurimman virheen vastaamalla puheluun heti laulajan sanottua ”Hyvästi”.

”Haloo?”

Puhelimen toisessa päässä oleva ääni sanoi vain muutama lauseen. Sanat, jotka aluksi ottivat Thomasin hengen. Sitten järjen. Ja lopulta hänen sielunsa.

”Isi?”, kysyi Feline, joka oli yhä sidottu putkeen. Thomas katsoi häntä. Kiitollisena siitä, että he eivät voineet nähdä toistensa silmiä hämärässä. ”Anteeksi”, kuiskasi Thomas ja laski puhelimen takaisin ajoneuvon lattialle.

”Mitä tarkoitat?” Feline kysyi. Hänen äänensä kuulosti rispaantuneelta. Kuin kasetilta, jonka ääninauha oli jo vuosikymmeniä vanha. ”Mitä pyysit anteeksi?”. Hän puhui voimakkaammin ja kuulosti kuitenkin samalla kauhistuttavan voimattomalta. Ikään kuin hän olisi jo kestänyt liikaa ja ei kestäisi sekuntiakaan pidempään. Thomasin sydän ei vain särkynyt. Se särki hajotessaan koko hänen järkensä, mutta hän ei voinut tehdä mitään muuta.

”Olen niin pahoillani, kultaseni.”

Hän tarttui tyttöön vapaalla kädellään, mutta tiesi, ettei hänen pitäisi koskea tähän nyt, muuten kaikki olisi ohi. Muuten hän epäroisi ja ei olisi kyllin vahva. Ja juuri melkein ylikuonnolliselta tuntuva voima oli se, mikä hänen täytyi nyt itsestään löytää. ”MITÄ TARKOITAT?” Feline huusi häntä kohti sellaisen ihmisen viimeisellä voimalla, joka tietää kuolevansa. *Ja juuri niin on tapahtumassa*, Thomas ajatteli. Hän kääntyi pois työstä, pyörähti ympäri ja astui ulos autosta.

”Isä, mitä sinä teet? Ei, älä tee sitä! Älä jätä minua yksin”, Feline huusi. Thomasin silmistä valuivat kyynelleet, suurempina kuin pisarat, jotka nyt putoilivat auton katolle. ”Rakastan sinua, enkelini”, hän sanoi ja sulki oven. Heti kun se oli tehty, auton moottori käynnistyi, takavalot vilkkuivat hetken ja pakettiauto lähti liikkeelle. Se otti häneltä sen, mitä hän rakasti, ja jätti hänet yksin vain kipu seuranaan.

”ÄLÄ JÄTÄ MINUA TAAS!” Feline huusi vielä kerran, mutta Thomas vain horjahteli paikoillaan. Paluumatkalla hän unohti hengittää, alkoi hyperventiloida ja piteli kastanjapuusta kiinni. Matka takaisin talolle vaati häneltä enemmän voimaa kuin maraton. Onneksi sade oli voimistunut, joten hän ei ainakaan joutunut selittämään kyyneliään vaimolleen,

joka kohtasi hänet pelokkaalla ilmeellä eteisessä. ”Mitä teit siellä ulkona?” Emilia kysyi ja tarkkaili häntä epäluuloisesti. Hän tuijotti miehensä märkiä hiuksia, housuja ja tossuja, jotka olivat kastuneet sateessa. ”Mitä tapahtui?”

”Ei mitään”, sanoi Thomas häpeillen ja vältellen vaimonsa katsetta. Hän sulki oven takanaan ja tunsi, että lukitsi myös onnen ikuisesti elämänsä ulkopuolelle. ”Vain postinjakaja”, hän sanoi elottomasti. ”Erehtyi talon numerosta.”

*Paras soittaa hätänumeroon 9-1-1, 1-1-0,
muuten kukaan ei etsi sinua.
Tai sano hyvästit elämällesi,
sitten voit levätä rauhassa.*

MAJAN – Junkie

4

ALEXANDER ZORBACH

KOLME PÄIVÄÄ MYÖHEMMIN

Kolmetoistavuotiaan tytön ihossa olevat viiltohaavat oli tehty taitavasti. Kuivahtanut veri oli vielä tuoretta, ei edes kahta päivää vanhaa. Samoin kuin nyrkin kokoinen verenpurkauma ja reikä, jonka painettu tupakka oli jättänyt reiteen.

”Onko nyt selvää, millaisen perverssin sian kanssa olemme tekemisissä?”, Klaus Althof kysyi. Hänen alahuulensa vapisi vihasta ja hän yritti kuiskata, mikä ei ollut välttämätöntä, sillä hänen tyttärensä Antonia oli huoneessaan kuuloetäisyyden ulkopuolella. ”Hulluhan sen täytyy olla, jos nauttii tällaisesta. Katsokaa tuota!”

Isän kehotus oli tarpeeton. En voinut olla tuijottamatta kauhistuttavia valokuvia, jotka dokumentoivat Antonian vammoja, ja tunsin tuskaa sisälläni. Nykyään uskoin, että kaikki ihmiskunnan pahuus johtui vastauksien puutteesta. Vastauksesta kysymykseen: *Miksi elän?* Ja en tarkoita tällä niinkään filosofien ja luonnontieteilijöiden kautta aikojen pohtimaa yleistä merkityksen kysymystä, vaan henkilökohtaista vastausta, joka koskisi vain minua: *Miksi Alexander*

Zorbach, 39-vuotias, 185 senttiä pitkä, 92 kiloa painava, on oikeastaan olemassa tässä maailmassa?

Voiko elämälläni olla korkeampi tarkoitus? Vai onko olemassaoloni vain universumin merkityksetön oikku? Oliko ollut järkevää, että olin yrittänyt pelastaa muiden ihmisten elämän poliisina, kunnes jouduin ampumaan mielipuolisen naisen, joka aikoi heittää sairaalasta kaappaamansa vauvan moottoritien sillalta?

Olisiko jossain ja joskus olemassa jokin korkeampi auktoriteetti, joka ylistäisi minua siitä, että käytin elämäni sen jälkeen tutkivana journalistina ja pelastin lapsen vielä tänäkin päivänä tuntemattoman sarjamurhaajan käsistä? Vai nauraisiko sellainen korkeampi olento, joka määrittelee olemassaolomme säännöt, minulle elämäni lopussa, koska pyrkimyksissäni pelastaa vieraita ihmisiä olin tuhonnut oman perheeni ja tappanut vahingossa syyttömän ihmisen? Sillä ainakin yksi asia oli varma: Jos olisin välittänyt enemmän, vaimoni olisi vielä elossa, eikä nyt jo kolmetoistavuotias poikani Julian heräilisi joka yö painajaisiin.

”Tyttärenne pahoinpitely tapahtui viime viikonloppuna?” kysyin pidellen edelleen Polaroid-kuvia kädessäni. ”Täsmälleen niin”, vahvisti Christine Höpfner, naapuri, jota arvostin erittäin paljon. Viime vuosina, joina hän oli toiminut asianajajanani oikeudenkäynneissä, emme ehkä olleet aivan yhtä läheisiä kuin ystävät, mutta välillemme oli kehittynyt luottamussuhde, joka ylitti puhtaan ammatillisen tason. Tämä on yleistä, kun viettää tuntikausia jonkun sellaisen kanssa, jonka käsiin luovuttaa käytännössä koko elämänsä. ”Voisitko tehdä minulle palveluksen?” Christine oli kysynyt minulta hiljattain. ”On kyse hyvästä tuttavastani.”

KADONNUT TYTTÖ, JONKA ELÄMÄ ON VIIDENTOISTA KAPPALEEN VARASSA

15-vuotias Feline Jagow katoaa jäljettömiin matkalla kouluun. Felinen hätäantynyt äiti palkkaa yksityisetsivä Alexander Zorbachin löytämään tyttärensä ennen kuin on liian myöhäistä. Zorbach löytää internetistä kadonneen tytön tekemän soittolistan, jota Feline on kuunnellut aktiivisesti ennen katoamistaan.

Yksityisetsivän yllätykseksi soittolistaa on muokattu vain kaksi päivää aiemmin. Yrittääkö Feline kertoa jotakin sijainnistaan ja kohtalostaan soittolistan kappaleiden avulla? Voiko listasta löytyä avain hänen pelastamiseensa? Zorbachin tutkiessa soittolistaa kuumeisesti hän ei osaa odottaa, että sen mysteerit saattavat syöstä hänet painajaismaiseen kilpajuoksuun, jossa jokainen osapuoli joutuu kamppailemaan selvitäkseen hengissä.

Soittolista on **Sebastian Fitzekin** intensiivinen trilleri, joka kuljettaa ihmissielun pimeimpiin syövereihin ja saa lukijan haukkomaan henkeään jokaisessa juonenkäänteessä.

**KIRJAAN LIITTYVÄ SOITTOLISTA
LÖYTYY SPOTIFYSTA KIRJAILIJAN NIMELLÄ.**

